

Sygn. akt V U 653/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy Magdalena Teteruk

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 31 lipca 2017 r.

znak (...)

zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 31 lipca 2017 r. znak (...) w ten sposób, że zobowiązuje ten Zakład do przeliczenia emerytury T. K. zgodnie z art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 01 lutego 2017 r.

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt VU 653/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 31 lipca 2017 r. odmówił T. K. ponownego ustalenia podstawy wymiaru świadczenia. W uzasadnieniu wskazał, że do wniosku z dnia 05 lipca 2017 r. wnioskodawca nie dołączył żadnych dokumentów, które miałyby wpływ na zmianę stanowiska ZUS zawartego w decyzji z dnia 07 grudnia 2015 r., w której odmówiono mu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej, ponieważ ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia był niższy niż 250%. Organ rentowy wskazał także, że od powyższej decyzji T. K. wniósł odwołanie, które wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 19 kwietnia 2016 r. (sygn. akt VU 1319/15) zostało oddalone. Dodatkowo po zakończeniu postępowania sądowego na wniosek ubezpieczonego z dnia 06 kwietnia 2016 r., z dnia 16 lutego 2017 r. oraz z dnia 27 marca 2017 r. dokonano ponownej analizy akt emerytalno-rentowych wnioskodawcy i decyzją z dnia 07 kwietnia 2017 r. ponownie odmówiono prawa do przeliczenia z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

W odwołaniu od powyższej decyzji T. K. wskazał, iż jego wykaz 20 rocznych zarobków z całego okresu zatrudnienia przekracza wskaźnik 250%. Zakład pracy w piśmie z dnia 30 stycznia 2017 r. dokonał korekty poborów za lata 1974 – 1978. Po tej zmianie wskaźnik przekracza 250%.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawca od 02 stycznia 1986 r. jest uprawniony do emerytury górniczej. Pierwsze wnioski o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej T. K. składał w dniach 31 sierpnia 2015 r., 12 października 2015 r. i 25 listopada 2015 r. W załatwieniu tych wniosków wydane zostały decyzje z dnia 02 listopada 2015 r. i 07 grudnia 2015 r., zaskarżone jego odwołaniami. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt VU 1319/15 oddalił odwołanie, zaś Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 09 lutego 2017 r, sygn. akt III AUa 1052/16 oddalił apelację wnioskodawcy.

W dniach 06 kwietnia 2016 r., 16 lutego 2017 r. i 27 marca 2017 r. wnioskodawca złożył kolejne wnioski o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, do których dołączył kopie pism zakładu pracy z dnia 29 stycznia 2016 r., 25 lutego 2016 r., 30 stycznia 2017 r. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 29 stycznia 2016 r. Po rozpatrzeniu tych wniosków organ rentowy decyzją z dnia 07 kwietnia 2017 r. odmówił prawa do ponownego przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a. Decyzja ta jest prawomocna bowiem wnioskodawca nie wniósł od niej odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca T. K., ur. w dniu (...), od dnia 02 stycznia 1986 r. jest uprawniony do emerytury górniczej.

Wnioskiem z dnia 31 sierpnia 2015 r., ponowionym dnia 12 października 2015 r., ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego o ponowne ustalenie wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. O ile do pierwszego wniosku nie przedłożył nowych dowodów, to do drugiego wniosku dołączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1979 – 1986, 1987 – 1988, 1991.

Wydaną na skutek wniosku z dnia 31 sierpnia 2015 r. decyzją z dnia 02 listopada 2015 r. ZUS Oddział w Z. przeliczył emeryturę T. K. od dnia 01 sierpnia 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury Zakład przyjął wybrane przez wnioskodawcę wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek, z jednego roku kalendarzowego, tj. od kwietnia 1985 r. do marca 1986 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 361,22 % i został ograniczony do 250 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wppw 250 % przez 717,16 zł, tj. kwotę bazową, wyniosła 1.792,90 zł. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 29 lat i 10 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat okresów nieskładkowych. Jednocześnie organ rentowy odmówił wnioskodawcy ponownego ustalenia wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250 %.

W dniu 25 listopada 2015 r. wnioskodawca przedłożył w organie rentowym dodatkowe dokumenty, druki Rp-7 określające wysokość jego wynagrodzeń za lata 1961 – 1979.

Decyzją z dnia 07 grudnia 2015 r. ZUS Oddział w Z. przeliczył emeryturę T. K. od dnia 01 sierpnia 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, oraz ponownie odmówił wnioskodawcy przeliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250 %.

Odwołania T. K. od obu decyzji (z dnia 02 listopada 2015 r. i z dnia 07 grudnia 2015 r.) oddalił wydanym w sprawie VU 1319/15 wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy. Powyższy wyrok wnioskodawca zaskarżył apelacją. Na etapie postępowania apelacyjnego ubezpieczony przedłożył w dniu 28 października 2016 r., w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu kserokopie angażu z dnia 01 sierpnia 1969

r., zaświadczenia (...) z dnia 16 maja 2016 r. W zaświadczeniu wykazano wysokość jego wynagrodzeń rocznych za lata 1974 – 1978, określonych zaświadczeniem na druku ZUS Rp-7 z dnia 23 listopada 2015 r., uzupełnionych o kwoty premii regulaminowych. Dołączył także zaświadczenie (...) z 29 stycznia 2016 r., pismo (...) z 25 lutego 2016 r., wystawione na druku ZUS Rp-7 zaświadczenie (...) z dnia 29 stycznia 2016 r., określające wysokość wynagrodzeń wnioskodawcy za lata 1964 – 1971. T. K. przedłożył także przy piśmie z dnia 31 stycznia 2017 r. zaświadczenie (...) z dnia 30 stycznia 2017 r. określające wysokość jego wynagrodzeń rocznych za lata 1974 – 1978, określonych zaświadczeniem na druku ZUS Rp-7 z dnia 23 listopada 2015 r., uzupełnionych o kwoty premii i podwyższonej o 100% „Karty górnika”. Ostatecznie wyrokiem z dnia 09 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych apelację wnioskodawcy od wyroku z dnia 19 kwietnia 2016 r. oddalił.

(b e z s p o r n e, a nadto akta emerytalne wnioskodawcy)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wydaną na skutek wniosków T. K. z dnia 06 kwietnia 2016 r., 16 lutego 2017 r. i 27 marca 2017 r. decyzją z dnia 07 kwietnia 2017 r. odmówił ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, wskazując że nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru z 20 lat wynosi 233,74% i jest niższy niż 250% i z tego względu nie został spełniony warunek określony w art. 110a ustawy emerytalnej.

D o w ó d: w aktach emerytalnych: decyzja, k. 362.

Ostatnio wniosek o przeliczenie emerytury zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej T. K. złożył w dniu 05 lipca 2017 r. Do tego wniosku dołączył kserokopię zaświadczenia (...) z dnia 30 stycznia 2017 r., analogiczną do kserokopii zaświadczenia przedłożonego w Sądzie Apelacyjnym przy piśmie ubezpieczonego z dnia 31 stycznia 2017 r. jak przy wniosku z dnia 16 lutego 2017 r.

d o w ó d: wniosek z dnia 05 lipca 2017 r., k. 372-376.

Po uwzględnieniu dodatkowych wynagrodzeń wykazanych przez Przedsiębiorstwo (...) w L. w zaświadczeniu z dnia 29 stycznia 2016 r., znak: (...) oraz z dnia 30 stycznia 2017 r., znak: (...), a także wynagrodzenia za rok 1985, wykazanego w zaświadczeniu Rp-7 z dnia 12 kwietnia 1996 r. oraz wynagrodzeń minimalnych za okresy, które nie zostały udokumentowane: od 21 listopada 1957 r. do 31 marca 1959 r., od 01 kwietnia 1959 r. do 31 grudnia 1960 r. oraz od 01 stycznia 1985 r. do 31 marca 1985 r. najniższy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony w myśl art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z 20 lat kalendarzowych, tj. z lat 1963-1968, 1970, 1972, 1974-1976 oraz 1978-1986 wynosi 250,03% i daje prawo do przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej.

Spośród wyżej wymienionych dokumentów, jako ostatnie do akt emerytalnych wnioskodawcy, złożone zostało w dniu 16 lutego 2017 r. przy jego piśmie z dnia 10 lutego 2017 r. zaświadczenie z dnia 30 stycznia 2017 r., znak: (...).

D o w ó d: pismo O/ZUS z 10 listopada 2017 r., k. 18,

w aktach emerytalnych: pismo z dnia 10.02.2017 r. z zaświadczeniem z 30.01.2017 r.,

k. 346 i 347.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Sporna między stronami była ocena czy wnioskodawcy przysługuje prawo do ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Organ rentowy decyzją z dnia 31 lipca 2017 r. odmówił ponownego przeliczenia świadczenia bowiem ubezpieczony nie dołączył do wniosku z dnia 05 lipca 2017 r. żadnych dokumentów, które miałyby wpływ na zmianę stanowiska ZUS zawartego w decyzji z dnia 07 grudnia 2015 r., w której odmówiono mu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej, ponieważ ustalony wskaźnik podstawy

wymiaru świadczenia był niższy niż 250%. Organ rentowy wskazał także, że od powyższej decyzji T. K. wniośł odwołanie, które wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 19 kwietnia 2016 r. (sygn. akt VU 1319/15) zostało oddalone. Dodatkowo po zakończeniu postępowania sądowego na jego wniosek z dnia 06 kwietnia 2016 r., z dnia 16 lutego 2017 r. oraz z dnia 27 marca 2017 r. dokonano ponownej analizy akt emerytalno-rentowych wnioskodawcy i decyzją z dnia 07 kwietnia 2017 r. ponownie odmówiono prawa do przeliczenia z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Jak wynika szczególnie z pisma organu rentowego z dnia 10 listopada 2017 r., po uwzględnieniu dodatkowych wynagrodzeń wykazanych przez Przedsiębiorstwo (...) w L. w wymienionych w tym piśmie dokumentach, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony w myśl art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z 20 lat kalendarzowych, tj. z lat 1963-1968, 1970, 1972, 1974-1976 oraz 1978-1986 wynosi 250,03% i daje prawo do przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej. W tej sytuacji odwołanie co do zasady jest uzasadnione. Rozważenia wymagało zatem jedynie ustalenie daty, od jakiej należna wnioskodawcy emerytura może być zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej przeliczona.

Wnioskodawca ma już ustalone prawo do emerytury i wobec tego ponowne ustalenie jej wysokości powinno nastąpić zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017r., poz. 1383). Przepis ten stanowi, iż w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub – jak w okolicznościach rozpoznanej sprawy - ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W świetle zebranego w sprawie materiału dla przeliczenia zgodnie z oczekiwaniem wnioskodawcy kluczowe znaczenie miało złożenie w organie rentowym, w dniu 16 lutego 2017 r. jako ostatniego, mającego wpływ na przeliczenie emerytury, zaświadczenia z dnia 30 stycznia 2017 r. Jak wynika bowiem z pisma organu rentowego z dnia 10 listopada 2017 r., przeliczenie okazało się możliwe w związku z okolicznościami jakie wynikają z treści zaświadczenia. Zatem prawo do przeliczenia emerytury zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej należało przyznać od 01 lutego 2017 r. jako miesiąca, w którym zgłoszono wniosek uzasadniający przeliczenie.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł co do istoty sprawy.